

Patrocinium Defunctorum

Hautin, Jacques

Leodii, M.DC.LXV.

§. 3. Piorum Manium desideria opis per sacrificia obtinendæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79679](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79679)

flagites quo Missas precēsque mihi addicere pergant, & in imprimis mei misereare. Votis, ac supplicationi obsecuti sunt fratres, maximè quòd Patri ac præsidi tantis in tormentis adesse charitas jubebat: nec Franciscus destitit quàm Missis, quàm suffragiis aliis, Deum urgere, donec è carcere Purgatorio in cœli regiam migrasse sensisset. Itē nunc Rectores, & mortalibus potius, quàm Deo placere studere. Heu! disciplinæ communis laxatio quàm rigide in vobis plectetur!

938. Sed eximius in hoc genere charitatis, virtutisque animas per sacrificia liberandi, fuit admirabilis ille Brasiliæ Thaumaturgus Josephus Anchieta Soc. JESU. Hic enim illas è flammis purgantibus eximebat citius, quàm alii, quorum scire intererat, illorum obitum rescirent. Festo S. Joannis Evangelistæ die, sacrum de defunctis fecit pro certo quodam homine. Miratus Collegii illius Præsides, Missæ ejusmodi importunitatem (quippe Natalibus festis) facti causam Josephum rogavit. Ille ingenue, *Mi pater*, ait, *nocte proximè præterita in urbe Laureti, decessit Pater quidam mihi olim condiscipulus; pro eo sacrificavi*. Institit Rector rogare, num quid de animæ illius statu cognosset: Tum Josephus, omnino, subjecit. Nam cum eò Missæ pervenissem, quando ritè dicitur, *Omnis honor, & gloria*, tum cœlo se intulit: nempe ad Numinis gloriam, & sacrificii virtutem æternum concinendam.

939. Quondam evēnit, ut Collegii, in quo degebat, Rectori manè divina meditati obijceretur hominum turba, quos discernere non posset. Interea tamen vocem exaudivit sic orantis. *Pater mi, Pater mi, Deum pro me precare, ego sum ille*; nomen suum significabat. Animadvertit Rector illam filii sui Bartholomæi esse vocem: nam viduus Societatem inierat: tum ad Josephum adit, quærit, quē se filius suus habeat, nec visum indicat. Rectè, ait, Josephus, moxque sermonem aliò vertit. At anno post Baiā (urbs est Brasiliæ) ubi Bartholomæus studiis vacaverat, tyro quidam veniens eum mortuum renunciat. Quo audito, Rector Josephum orat, ut pro suo Bartholomæo unum Sacrum faciat, supra ea quæ quisque Sacerdotum nostris in eadem provincia defunctis debet. *Feci*, ait Josephus, *pro eo, nec plurimum Sacrorum eget. Id verò cognovi, dum visio tibi ista obiecta est: quo tempore filius in cælum iter habebat*. Itā ipse. Ex quo intelligis filium patrem suum orasse, ut itineris moram contraheret.

940. Aliàs dum æger in conclavi ægrotum

versaretur, unum è fratribus, ægrotum ministrum aliquid esculenti postulans, animadvertit eum litteris Olyssiponem ad sororem suam scribendis intentum. Tum Josephus, *In cælum*, inquit, *potius eas destina, nam soror tua mortua est*. Intellectā dein vaticinii veritate petivit ab eo frater, ut pro sorore sacrificaret. Ad hæc ille, *Eo ipso tempore, subiecit, quo migravit è vitâ, illo charitatis munere sum persuasus*. Idem Thaumaturgus totidem pro nostris vitâ functis, quot pro Fundatoribus sacrificia patrare solitus, hanc facti rationem addere solebat, quòd illi quidem facultates suas, hi verò seipsos Societati dedissent,

§. 3.

Piorum manium desideria opis per sacrificia obtinenda.

CUM tanta sit vis sacrificii ad animarum levamen, mirum non est à piis manibus illud singulariter expeti. Nota fertur ejus est Susonis è S. Dominici familia religiosissimi viri historia, qui cum socio, pro pacto inito, sacrificia non redderet, sed preces, ac corporis afflictationes, ille graviter quæstus, *Sanguinem Redemptoris* exigere se dixit, quo flammæ suas mitigaret. Nota quoque Cantipratani, cujus pater, quotiescumque ille suo mortui bono sacrificiare negligebat, miserabiliter conquirebatur. Nota denique apprecatio cujusdam Peregrini defuncti, qui suo ac multorum aliorum nomine institit apud S. Nicolaum Tolentinatē, ut suā causā Missam faceret, quæ omnia fusè retuli, Tractatu de Sacramento Amoris: quando sacrificii vim piacularē exposui.

Minus celebris est piorum manium dolor de sua sacrificiorum jactura ex morbo R. P. Francisci Mastrilli profecta. Ægrotabat ille ad mortem, à qua tamen S. Francisci Xaverii beneficio prodigiosè ereptus est, quando Xaverius eum cum variis Cælitibus sæpius adibat. Quondam ampliore solito eorum catervâ cinctus illi se præbuit. Scitatus est Mastrillus familiariter, an comites illi essent è piis manibus. Cui Xaverius, *Amici*, inquit, *mei sunt, qui te Deo supplices commendant; quibus non mediocriter dolet ægrum te iacere, quod sacrificiorum tuorum fructu priventur*. Ergo, reponit Mastrillus, *expedit Patribus nostris commendare, ut sacrificia complura, precēsque illis addicant*. Annuente Divo, nec gratiam ingratiss conferendam significante, Mastrillus omnes Collegii Patres fratresque

941.

Multa con-

desiderii exempla.

942.

Defuncti sacrificia Mastrilli exoptant.

*Simul de
S. Venan-
tio Abbate.*

que flagitavit Missas, & rosaria; quæ perfoluta sunt. Eodem refero quod de S. Venantio Turonensi Abbate ferunt. Cùm enim quondam sacrificio interesset, & cantantium chorus ad orationis Dominicæ verba illa pervenisset, *Sed libera nos à malo*, è tumultulo Sacerdotis cujusdam, cui nomen Brasia, vox lamentabilis audita est, quæ idem repeteret: ut intelligeremus, opinor, sacrificio præsertim sese à maximo illo malo purgantium ignium liberandum esse.

943.
*Detegunt
Furem stipendii
Missarum defuncti.*

Somnia quædam divinitus immitti, tum sacri libri, tum multa experientia comprobant. Inter hæc illud refero, quod, amplius sunt viginti anni, mulieri cuidam viduæ objectum est Romæ. Erat huic mater, quæ octavo quoque die plura piacularia sacra pro expiatione animarum, quæ Purgatorio igne detinentur, facienda curabat, atque eleemosynam privigno ejus viduæ filiæ, ut diximus, suæ, Sacerdotibus deferendam tradebat, qui numquam totam persolvebat, sed semper partem ejus aliquam avertebat, neque id umquam mulieri subolere potuerat. Verùm vidua illa visa est videre, atque audire in somnis, qui diceret privignum suum eleemosynam ad sacra facienda tributam defraudare. Proinde matrem admoneret, ut alium fideliozem eligeret. Quod somnium cùm filia matri narrasset, illa primò contempsit. Post venit illi in mentem filiz somnio aures dare: nec rem illam inquisitam dimittere. Itaque Aedituum illius Ecclesiæ adit, percunctantur quot à puero illo Julios octavo quoque die ad sacra facienda perciperet. Ille sumit codicem, in quem eleemosynarum ratio referebatur, inspicit, ac reperit puerum ex singulis eleemosynis singulos minimum Julios solere detrudere, sibi que habere. Quare comperit filiz somnium cum veritate congruere. Atque in eam opinionem adducta est, ut pro certo existimaret, Dei permisso aliquam earum animarum, quarum ea Sacra fieri plurimum intererat, secundum quietem indicasse filiz fraudari eam pecuniam, quæ esset ad ipsarum expiationem attributa. Ita Janus Nicius Exemp. 152. Denique præclarum est, & auditu pium utilissimumque quod ex nostro Allegambe de mortibus nostro illustribus subjicio. Joannes Cornelius Soc. Jesu, qui in Anglia fidei causâ inclytam mortem subiit, cùm esset aliàs in defunctos piissimus, & piacularia sacrificia quater ferè per hebdomadem pro iis lita- ret, quondam eorum vim ex precibus, votisque apparentis sibi animæ manifestò expertus est. Operabatur sacris pro D. Sturtono Barone haud pridem demortuo, cùm

*Opem in
sacrificio
petunt.*

ab elevatione ad usque defunctorum commemorationem plus solito cunctatus est. A Sacro præsentibus alloqui hortâdo cœpit, ex iis verbis: *Beati qui in Domino moriuntur*, retulitque vidisse se in ea mora, quam duxerat, sylvam vastissimam dira incendia glomerantem, & in ejus meditullio Baronis animam, horridos inter stridores, & miserabiles ejulatus queritantem. Accusasse autem illum vecordiam suam, atque ignaviam dissimulata nonnunquam fide, quando eam testari palam, ex usu fuisset: accusasse item malè perditam in aula protritamque ætatem, & morum documenta præbita, non satis ex officio: demum quod eorum fuisset è numero, quorum suffragatione Regina Scotiæ innocentissima perierat, quod tamen delictum jam ante poenitendo induxerat. Solo quidem vertice flammis extare visum, sed è familiari sibi viri calvitie agnitum, vociferantem, *Interea, Miseremini mei, Miseremini mei, saltem vos amici mei*. Hæc ubi dixit concionem octogenum circiter capitum solvit lacrymantem, plenus ipse lacrymarum. Eadem prorsus omnia Sacri minister sibi objecta affirmavit; & cæteri lucem se quandam in altero altaris cornu, sed tenebricosam, & caligine offusam, & carbonum instar, conspicatos esse memorabant. Ergo, ô Sacerdotes, illorum miseremini qui vos præsertim amicos invocant, quippe quos ratio muneris, & summa potestas ad benefaciendum illis debet impellere.

§. I.

*Stadium mortalium Missas piis
manibus procurandi.*

EXCELLUIT in hoc genere S. Odilo, 944.
Præsul Cluniacensis, à cujus pietate s. Odilo,
fluxit in totam Ecclesiam celebris illa dies Notgerus;
commemorationis defunctorum. Quem Bruno.
ritum priusquam tota amplecteretur, recepit in Ecclesiam Leodiensem Notgerus Episcopus, vir apud Leodios illustris, qui Odilonem, minorem quidem natu, ac dignitate, tamen sanctitatis famâ carum, ac venerabilem habebat. haud scio an suppar Odilonis curæ ejusmodi fuerit cura S. Brunonis, Carthusianorum Fûdatoris, qui præter officium defunctorum quotidianum, plurimorumque psalmorum recitationem, innumeras, ut ita dicam, Missas in commodum defunctorum suis indixit. Quare non pauci student in illorum partem venire per communicationem meritorum seu satisfactionum, atque impetrationis, quam esse